

I

SKYRIUS

Kvintenas Verhelstas krūptelėjęs pabunda iš gilaus miego. Širdis daužosi it pašėlusi, jis nustebęs spokso į lubas. Akimirką nesigauoda, kur yra.

Namuose tylu; tėtis miega kitame kambaryje. Kojūgalyje guli juoda jų neseniai priglausta katė. Gyvūnelis raminausiai sumurkia. Kvintenas bent ne vienas kambaryje.

Jis dar nepriprato gyventi savo namuose po to, kai ilgas mėnesius buvo dingęs. Čia vis dar jaučiasi keistai, net prisibijo. Juk namas kurį laiką buvo apsėstas, tad nebeatrodo savas. Kvintenas bijo šešėlių, bet nenori apie tai užsiminti tėčiui. Šis čia jaučiasi puikiai ir tikrai nenori niekur kraustyti.

Ilgus mėnesius Kvintenas ir jo tėtis buvo įkliuvę į raganos Koletės Zvart ir jos raganų rato nagus. Dėl burtų niekas nepastebėjo, kad jie buvo pradingę. Per tą laiką jų namą pardavė Semo, dabar geriausio Kvinteno draugo, tėvams, jie nieko neįtardami atsikraustė čia su Semo broliukais Milu ir Leonu ir

jų miela sesute Femke. Jie susidraugavo su Meike ir Elizabeta, kitapus gatvės gyvenančiomis mergaitėmis.

Kai Kvintenas su tėčiu išsivadavo ir viskas baigėsi, jie norėjo susirasti naujus namus, o senuosius palikti Deisterių šeimai, bet tie atsisakė. Jiems buvo nejauku, žinant, kad Kvintenas ir Frederikas nebeturi namų.

– Čia jūsų namas. Mes rasime kitą, – ryžtingai pasakė Ana Marija, Semo mama.

Nepaisant Frederiko protestų, jai pritarė visa šeima.

– Namas mums gerokai per didelis. Tikrai išsitektume ir mažesniame.

– O, ne, čia likusi jūsų siela. Turite likti čia, – atsakė ji.

Demisteriai labai greitai susirado kitą namą. Pagyvenęs Kvinteno ir jo tėčio Frederiko kaimynas, taip pat gyvenęs per dideliame name, po insulto nebegalėjo likti be priežiūros. Demisterių šeima nusipirko namą dar nespėjus įkelti skelbimo ir kibo jį remontuoti.

Kol name vyko darbai, Kvintenas su tėčiu gyveno su Demisteriais. Jie tapo šeimos dalimi. Nuo praėjusios savaitės jie vėl liko vieni, ir dabar namas atrodė gerokai per didelis ir tylus. Kvintenas spėjo priprasti prie draugų ir namų šurmulio. Kaip vienturčiam vaikui, anksčiau jam tai buvo nepatirta, bet dabar tylą gerokai slėgė.

Kvintenas prieina prie lango ir žiūri į Demisterių namą, tylų ir tamsų. Semo kambarys šitoje pusėje, tad jie rytais dažnai pasimuoja sveikindamiesi. Kvintenas jau pasiilgsta savo geriausio draugo. Pastaruosius kelis mėnesius, kol kartu gyveno jo kambaryje, jiems buvo labai smagu.

Aišku, Meikė su Elizabeta taip pat miega, kaip ir visas Var-
nų kaimas. Rodos, Kvintenas vienintelis būdrauja. Atidaręs
langą, negirdi nė pravažiuojančio automobilio.

Jis nenori grįžti į lovą, nes žino, kad vis tiek neužmigs.
Pastaruoju metu jam labai sunku negalvoti apie Šešėlį ir ką ten
patyrė. Taip yra dėl to bjauraus žurnalisto, kuris priminė viską,
ką Kvintenas jau kurį laiką stengėsi užmiršti.

Jis nori vėl užtraukti užuolaidas, bet akį patraukia švieselė
Demisterių sode. Ją mato labai aiškiai. kažkas sėdi jų kieme.
Rodos, kažin koks žmogus su žibintuvėliu ar kažkuo panašiu.
Kas ten vyksta?

Kvintenas nori pažadinti tėtį, bet persigalvoja. Galbūt vis-
ką tik įsivaizduoja, tad be jokio reikalo tėčiui vėl įvartytų ne-
rimo. Ne, išeis pats pasižiūrėti. Kvintenas basas išlekia iš savo
kambario. Tamsoje nulipa laiptais, paskui išbėga į galinį kie-
melį, besiribojantį su kaimynų.

Švieselė vis dar matyti, bet visai nebešanaši į žibintuvėlį.
Ji kybo ore, virš sodo, linguoja pirmyn ir atgal. Kvintenui ji
primena žaltvykslę, kaip iš animacinių filmukų.

Jis atidaro medinius vartelius, pro kuriuos jie vaikšto vieni
pas kitus į svečius, ir įeina į Demisterių sodelį. Čia pirmą kartą
aiškiai pamato švieselę. Ne, tai ne žibintuvėlis ir ne žaltvykslė.
Tai kažkas, ko Kvintenas dar nebuvo matęs.

Ir šviesos šaltinis atskrieja artyn. Berniukas spokso į, ro-
dos, artėjančią švieselę. Užhipnotizuotas žengia prie jos. Švie-
selė pakeičia kryptį, nuskrieja per sodą, paskui prapuola. Po
akimirkos vėl sužimba pakelėje. Tarsi laukia jo. O Kvintenas
seka paskui.

Seka paskui švieselę per Varnų kaimo gatves. Jis basas, ap-sivilkęs pižama, bet kelio žvirgždas ir akmenukai nesibado. Kvintenas neturi pasirinkimo, turi sekti paskui švieselę.

Ji nuveda Kvinteną iki kaimo pakraščio, kur dunkso di-džiulė, visų vengiama giria. Ji tokia tanki ir gūdi, kad niekas nedrįsta ten kelti nė kojos. Švieselė pradingsta tarp medžių, kur kadaise, prieš šimtmečius, tikriausiai buvo kelias.

Medžiai tokie stori ir aukšti, kad Kvintenui kelia baimę. Jis dar niekada nesilankė girioje, bet dabar neįstengia susilai-kyti. Hipnotizuojanti švieselė šoka tarp medžių ir kviečia jį artyn. Visos Kvinteno mintys išgaravo; jis tiesiog privalo eiti paskui ją.

Jis pasilenkęs atsiklaupia ant visų keturių ir nuropoja pro storus medžius ir šabakštynus. Susiraizgiusios šakos tarsi trau-kiasi jam iš kelio – o gal jis tik įsivaizduoja? Žemė bado kelius ir delnus; skauda. Bet jis nesustoja.

Staiga švieselė prapuola. Jis lieka tamsoje. Aklas kaip kur-mis. Apima baimė, nori grįžti į laisvę, bet šakos nepraleidžia, tenka šliaužti toliau.

Staiga jis vėl atsiduria atviroje erdvėje, proskynoje tarp se-nų medžių. Švieselė sugrįžo, rodo jam išklypusius medinius vartus, tikriausiai kelių šimtų metų senumo. Jie stovi praviri, suaugę su giria. Proskyną supa aukštos, susiraizgiusios šakos ir krūmai.

Kvintenas stumteli vartus, o tie, jo nuostabai, iškart pra-siveria šaižiai girgždėdami, veria ausis. Švieselė apšviečia už jų atsivėrusią proskyną. Tikriausiai ten kažkada buvo sodas. Jis prižėlęs laukinių gėlių ir krūmų. Peraugusio sodo viduryje sto-vi pavėsinė, akivaizdžiai mačiusi ir geresnių laikų.

Kvinteno širdį jau gniaužia siaubas, bet jis nebegali grįžti, nebeįstengia sustoti. Kažkas tarsi verčia jį eiti į priekį. Jis turi eiti į pavėsinę. Atsargiai užlipa ant girgždančios pakylos ir eina į pavėsinės vidurį, kur randa plačią, rodos, bedugnę akmeninę duobę.

Pasilenkus virš šulinio, jį pasitinka nuožmus vėjo gūsis. Kvintenas nori sprukti. Nenori čia būti, bet neturi pasirinkimo, privalo paklusti. Rodos, kad į ausį kužda balselis. O gal tik įsivaizduoja.

Paliesk akmenis vidinėje pusėje.

Jis daro, kaip lieptas, delnu braukia per vidinę šulinio sieną. Netrukus užčiuopia dvi palaidas plytas. Jas ištraukęs apčiuopinėja tuščią skylę ir kažką randa.

Ištraukia ir tą daiktą. Šulinyje buvo paslėptas pergamento ritinys, tvarkingai perrištas raudono aksomo kaspiniu. Už pergamento guli dėžutė.

Perskaityk, – į ausį kužda balselis. Kvintenas nustebęs apsidairo, kas jam kalba, bet dar prieš tai padarydamas žino, kad aplink nieko nėra. Sudreba iš baimės ir šalčio.

Švieselė dar neužgeso, tad Kvintenas išvyniojęs pergamentą skaito ant jo parašytus žodžius. Nuo jų jam vos nesustoja širdis.

Brangiausiasis Kvintenai,

kai skaitysi šiuos žodžius, manęs čia nebebus. Parsinešk dėžutę namo ir saugok. Tai ginklas, kuriuo gali nugalėti Koletę Zvart.

Kadaise ji atėjo čia, į šitą sodą, ieškodama amžino gyvenimo šaltinio. Jį vadina Versme, tai požeminė upė, atitekanti į Varnų kaimą iš pilies, kurioje kadaise gimė Koletė.

Kol Koletė galės naudotis jos galia, tol bus nemirtinga. Be šitos dėžutės turinio jos nenugalėsi. Bet pasisaugok, Kvintenai. Nenaudok jos bergždžiai. Privalai sulaukti tinkamos akimirkos. Turėsi tik vieną progą. Jei tau nepavyks, ji nugalės ir tave, ir visą Varnų kaimą. Tad pasisaugok.

Džona

Kvintenas nieko nebesupranta. Kas ta Džona ir kodėl ji jam padeda? Galbūt tai eilinis Koletės triukas? Ji jau buvo užsiundžiusi ant jo vieną savo raganų; Kvintenas tuo gana tikras. Tad yra ir kitų, o Koletė naudojasi jomis bandydama jį paveikti.

– Ne, – balsu taria jis. – Neimsiu.

Jis numeta pergamentą ant žemės ir spokso į žodžius, kurie pradingsta jam bežiūrint, lyg būtų nebuę.

Kitą akimirką dėžutė atsiduria jo rankose, lyg pats būtų ištraukęs iš duobės. Kvintenas jos nenori! Bando numesti ant žemės, bet dėžutė tarsi prilipo prie rankų. Purto ją bandydamas atsikratyti, bet veltui.

Tada jam į akis tvyksteli šviesa. Ji tokia ryški, kad apakina. Kvintenui apsvaigsta galva. Vaizdas išskysta akyse, ima plaukioti dėmės. Staiga jis pasijunta begulįs ant žemės.